

Tunnelma oli monelta kantilta katsottuna odottava. Tehtiin löytöjä, päästiin uuteen kotiin, saatiin uusi omistaja. Toivottiin, ettei tarvinnut lähteä tyhjin käsin ja että löytyisi jotakin mahdollisimman halvalla. Ei sitä sen kummempia tavoitteita kirpputorireissulla tarvittu. Sininen nahkatakki oli erittäin huonossa asennossa. Muovihenkari ei sopinut lainkaan kosketukseen sen hienostuneen vuorikankaan kanssa, vaan se kiertyi ikävästi kaksinkerroin. Taitavasti kirjaillut kolibrit olivat vinksahaneen näköisiä eikä takki todellakaan ollut edukseen. Takki olisi ansainnut arvoisensa paikan, paljon paremman, mutta tässä sitä oltiin ruskeiden sadetakkien ja fleeecehuppareiden keskellä. Pöytärivejä oli silmäkantamattomiin ja kaiken sen sisältämän tavaramäärän mukana sekoittui kymmenien ullakoiden löyhkä. Koko komeuden kruunasi palaneen juhlamokan katku, sen kera sai nauttia umpirasvaisen donitsin tarjoushintaan, tuntia ennen sulkemisaikaa. Oli inhottavaa, että niin monet hikiset sormet hiplailivat takin pintaa. Se toivoikin pian pääsevänsä pois, kyllä joku sen vielä ostaisi, kyllä jollekin kelpaisi. Oli se jo monessa mukana ollutkin, punkkarin ja rokkarin, hienon leidin ja poliisin. Taskunpohjat olivat vielä ehjät, vetoketju toimiva. Kelpo takki, sitä ei voinut kieltää. Eräänä iltana hieman ennen sulkemisaikaa takkia sovitti laventelille ja rantasaunalle tuoksuva rouva. Takki ihmetteli, että nuo pulleet käsivarret sujahtivat niin kevyesti hihoihin, mutta niin vain se huomasi pian matkaavansa pyörän tarakalla kohti kaupungin laitaa. Ihana vapaus, se riemuitsi eikä tuntenut myötätuntoa rekkeihin jääneitä ryysyjä kohtaan. Sininen nahkatakki oli toki aina enemmän rock, kuin jonkun vanha ja hikinen huppari. Tämä on loistava, aivan oikea väri, nainen tarkasteli takkia hymyssä suin ja lauleskeli. Vihdoinkin, iloitsi takki, uusi omistaja pitää minusta todella. Henkarikin oli taas asianmukainen, puinen ja oikean kokoinen. Eteisen kaapissa oli mukavan viileää, siellä takki oli kuin kotonaan. Isäntä oli harrastanut traktoreita niin kauan kuin rouva jaksoi muistaa. Niinpä rouva halusi yllättää tämän ja ompeli heti aamutuimaan sinisestä nahkatakista oikein hienon ja fiinin istuinpehmusteen, sillä entinen oli ollut rikkinäinen jo pitkään. Parempaa sinistä ei olisi voinut kuvitella, tuumi isäntä tyytyväisenä. Hän asetteli paksun takamuksensa penkkiin ja lähti reippaasti kuljettamaan lietekuormaa pellolle päin.